

Ja no em fa por entrar a l'església del cole (CL10)

Dv, 18/05/2018 per Eloi Aran Sala

[Betel. Arquitectura, Art i Religió](#)

Fins ara creia que el millor que li podien dir a un arquitecte quan feia o reformava una església és "aquí es prega bé". L'altre dia, però, el capellà de l'escola em va dir que una alumna li havia fet el següent comentari arrel de la reforma de l'església de l'escola: **"ja no em fa por entrar a l'església del cole"**. Aquesta frase diu molt de com pot ser la vivència de l'espai religiós i de la mateixa religió per part d'un infant. Si l'espai és fosc, deixat, si fa "olor a església" (tancat i poc ventilat), o les imatges són un popurri d'objectes ombrívols i acumuladors de pols... alguna cosa no va bé.

Crec que l'espai religiós "vocacionat" hauria de conjugar els següents verbs:

1_ Convocar. Una església hauria de ser un tastet del cel a la terra. Una sala de festes, que no de tortures, per a la comunitat i per a tots els convidats a les celebracions on la gent s'hi trobi bé. El missatge de l'Evangeli bé s'ho val!. Convidaríem a algú a de festa un lloc lúgubre? No arreglem la casa quan volem trobar-nos amb algú o fer festa? No envia Jesús a uns missatgers perquè arreglin l'estança on ha de fer el darrer sopar (Mc 14,12-26)?

2_ Evocar. Una església ha de ser una màquina metafòrica que serveixi per dur a la memòria allò que resta amagat al cor. El símbol demana una clau d'interpretació i el coneixement d'un llenguatge específic; en canvi la metàfora, si és viva i ben trobada, és comprensible per a tots. Les imatges de l'església han d'evocar com ho feien les paràboles de Jesús (Mc 4,1-34).

4_ Invocar. Una església, i tot lloc sacre, serveix d'altaveu per pregar i demanar a Déu l'auscultació del propi cor. Si l'evocació pot restar a un nivell horitzontal, la invocació remet a la dimensió vertical de la persona, a la seva necessitat de donar gràcies (Lc 10,21)

5_ Provocar. Una església ha de ser un lloc que susciti a la conversió, l'agraïment i una determinada manera de viure compromesa amb el Regne de Déu o, en d'altres paraules, amb un món "com Déu mana". Si la convocació és la diàstole comunitària, la provocació n'és la sistole, l'enviament per transformar el món. Calia que els deixebles es trobessin altre cop per poder rebre l'Esperit i anunciar la Bona Nova arreu, encara que semblessin beguts (Ac 2,1-13)

Per tot això, cal **"revocar les parets"**, tornar a tractar la pell (del "revoco" en llengua castellana), **per no "revocar el missatge"**, és a dir, deixar-lo sense efecte o validesa per a les noves generacions.